

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Episcoporum reditu. Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

tum in bello potissimum incertum esse, præsertim cum in eo infinita tela, iacula, hastæ vtrinque mittantur: quin etiã intententur gladii, sicæ, & alia instrumenta bellica, quibus violenta infertur mors. Proinde oportere singulos stolam illam preciosam induere, quæ in illa altera vita nobis omnibus cum primis necessaria est. Quod si quisquam eam vestè accipere recuset, eum inde iam domum abire iubet. Nam se nolle cum hominibus mysteriis minimè initiatis bellum gerere.

De Episcoporum reditu. CAP. IIII.

Iulianus autem, quoniam has res pro certo cognoscebat, idcirco impietate, quam continebat animo, neuti quæ patefecit: sed quo omnium sibi conciliaret benevolentiam, episcopos à Constantio ecclesiis eiectiones, & ad ultimas orbis terras relegatos, ad suas ecclesias redire iussit. Itaque hoc edito promulgato, Antiochiam diuinus reuertit Meletius: Athanasius multorum sermone celebratus Alexandriam rediit. Eusebius item & Hilarius episcopi Italiae, & Lucifer Sardiniae insulae pastor, qui in Thebaide Aegypto finitima (illò enim Constantius eos relegauerat) vitam degerant, domum reuenere. Isti duo cum aliis nonnullis eiusdem doctrinae fautoribus in vnum coacti, dixerunt ecclesias ad concordiam reducendas esse. Nam constabat non solum aduersariae doctrinae patronos eas oppugnare, sed ipsas mutua inter se dissensione distrahi. Etenim Antiochia, corpus ecclesiae, quod sanam sectabatur doctrinam, in duas partes dirempta fuit: quandoquidem omnes, qui propter excellentissimum virum, Eustathium, ab aliis se separauerant, seorsum perpetuo conuetus agebant: qui autem stabant à Meletio illo admirabili, hi à factione Ariana segregati, in Palæa (sic enim locus dicebatur) sacrosancta mysteria celebrabant. Et tamen tum horum tum illorum vna erat eademque fidei confessio. Nam coetus uterque doctrinam fidei in concilio Nicæno editam propugnauit: solaque contentione de alia re suscepta, & amore quo suos complectebantur antistites, dissenserunt. Neque alterius mors discordiam dirimere poterat. Siquidem ante electionem Meletii, mortuo iam Eustathio, cum vere pietatis fautores post Meletii exilium, & ordinationem Euzoii se ab impiorum communione scississent, separatimque

con-

conuentus facerent, nullo modo induci poterant Eustatiani, vt cū illis concordia colligarentur. Attamē Eusebius & Lucifer viam sedulo perquirebant, qua eos ad concordiam adducerent. Atq; Eusebius orabat Luciferū, vti Alexandriam peteret, vt cū magno Athanasio de hac re cōmunicaret pollicebaturq; se laborem de illis recōciliadis suscepturū.

De Paulini ordinatione. CAP. V.

AT Lucifer non est Alexandriam profectus, sed rectā contēdit Antiochiā. Ac multis verbis tum apud hos, tum apud illos de concordia habitis, cum Eustatiana factionem, cuius princeps ac dux fuit Paulinus presbiter, ei rei contradicere animaduertit, inconsideratē sane Paulinum eorum creauit episcopū. Quā res dissensionem illam multo diuturniorem reddidit. Nam durauit octoginta quinq; annos, ad præfulatū videlicet Alexandri, omnibus laudis insignibus meritō exornandi: qui ecclesiæ Antiochenæ clauum obtinens, omnes indagare vias, & omne studium alacritatemq; animi conferre non destitit, quo concordiam constitueret, & membrū segregatum cum reliquo ecclesiæ corpore conglutinaret. Lucifer igitur diu Antiochiæ cōmoratus, discordiam adauxit. Eusebius autem aduentans Antiochiam, simul ac morbum, mala iam adhibita curatione, vix aut ne vix quidem posse sanari intellexit, cōscēsa nauē, in occidentem reuertitur. Lucifer quoq; redit Sardiniam: cœpitq; nouam quandam doctrinam doctrinæ ecclesiasticæ adiicere. Vnde qui eam sint amplexati, ex eius nomine nomen traxerunt, suntque ad longinquum temporis spatiū Luciferiani appellati. Verū extincta est post hæc doctrina, & obliuione penitus deleta. Ista post reditum episcoporum gesta accepimus.

*Quot & quān nefanda gentiles, impetrata ab
eo potestate, in Christianos ausi fuerint.*

CAPVT VI.

Porro dum Iulianus suā obtexit impietate, vrbes seditiōnibus redundare cœperunt. Nam gentiles errori colēdorū simulachrorū addicti, magna cū confidentia aperire illorum fana, celebrare nefanda, & obliuione cōterenda
myſteria,